

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 903/2016-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. decembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom Mgr. Tomášom Adamcom, Advokátska kancelária, Levočská 3, Spišská Nová Ves, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 10 Er 160/2007 zo 17. marca 2016, ako aj uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 14 CoE 384/2016 z 30. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. novembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 10 Er 160/2007 zo 17. marca 2016,

ako aj uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 CoE 384/2016 z 30. júna 2016. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 31. októbra 2016.

Zo sťažnosti vyplýva, že v exekučnej veci [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oprávnení“) proti sťažovateľke ako povinnej uznesením okresného súdu č. k. 10 Er 160/2007-571 zo 17. marca 2016 bol schválený rozvrh výťažku z dražby nehnuteľnosti (bytu) sťažovateľky vykonanej súdnym exekútorom. Ďalšími výrokmi boli zamietnuté jednak námietky sťažovateľky proti rozvrhu výťažku z dražby, ako aj jej návrh na zastavenie exekúcie.

Uznesením krajského súdu č. k. 14 CoE 384/2016-590 z 30. júna 2016 bolo potvrdené uznesenie okresného súdu vo výroku, ktorým bol schválený rozvrh výťažku z dražby. Zároveň bolo odmietnuté odvolanie sťažovateľky proti výrokom, ktorými jej námietky proti rozvrhu výťažku z dražby a jej návrh na zastavenie exekúcie boli zamietnuté, a to z dôvodu neprípustnosti odvolania voči týmto výrokom.

Podľa názoru sťažovateľky v celom priebehu súdneho exekučného konania dochádzalo k priet'ahom v konaní.

Ďalej sťažovateľka namieta absolútnu neplatnosť právnych úkonov a uznesení okresného súdu, krajského súdu a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) počas obdobia pred vydaním uvedených uznesení. Je to tak aj napriek vyznačeným doložkám právoplatnosti. Dôvodom je skutočnosť, že jednotlivé uznesenia a rozhodnutia neboli doručované všetkým účastníkom konania. V priebehu exekučného konania došlo zo strany navrhovateľov (pravdepodobne správne by malo byť „oprávnených“, pozn.) k zrušeniu „*plnomocenstva*“ udeleného pôvodnému advokátovi, ktorý nemal oprávnenie zastupovať navrhovateľov (pravdepodobne správne by malo byť „oprávnených“, pozn.). Ďalšou skutočnosťou je fakt, že v priebehu exekučného konania došlo k úmrtiu navrhovateľov (pravdepodobne správne by malo byť „oprávnených“, pozn.), avšak bez ďalšieho zohľadnenia v konaní. Ďalej podľa sťažovateľky ide o jej závažné porušenie práv z titulu ignorovania jej právneho zástupcu, ktorému neboli zasielané

uznesenia a rozhodnutia. Z uvedených skutočností podľa názoru sťažovateľky logicky vyplýva aj neplatnosť už citovaných uznesení okresného súdu a krajského súdu.

Napokon je podľa sťažovateľky významná extrémna ignorácia nezákonnosti konania súdneho exekútora v priebehu celého exekučného konania, a to aj napriek neustálym písomným upozorneniam sťažovateľky adresovaným okresnému súdu a krajskému súdu v rámci podaní a odvolaní.

V konkrétnostiach sťažovateľka predovšetkým vytyka arbitrárnosť týkajúcu sa jej námietky o existencii možnosti tlaku na činnosť súdneho exekútora a exekučného súdu, ako aj skutočnosť, že napriek jej návrhu krajský súd konal a rozhodol o jej odvolaní bez nariadenia pojednávania. Krajský súd tak podľa jej presvedčenia konal v rozpore s ustanovením § 214 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého mal obligatórne nariadiť pojednávanie, pretože to vyžadoval dôležitý a naliehavý právny záujem. Faktickým postupom krajského súdu došlo k porušeniu práva sťažovateľky na verejné prerokovanie veci. Krajský súd sa v tomto smere uspokojil so svojvoľným konštatovaním, podľa ktorého vec prerokoval bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej podľa § 214 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie. Hoci sa nariadenie pojednávania podľa § 214 Občianskeho súdneho poriadku neviaže na návrh účastníka konania, sťažovateľka vo svojom podaní z 25. apríla 2016 adresovanom krajskému súdu osobitne poukázala na potrebu preskúmať všetky nezákonné postupy a konania súdneho exekútora, ako aj okresného súdu. Podľa názoru sťažovateľky všetky relevantné skutočnosti (okolnosti a spôsob vedenia exekučného konania a držby nehnuteľnosti) zostali neobjasnené, pričom konaním súdneho exekútora a zákonnej sudkyne došlo k trestnému činu zneužívania právomoci verejného činiteľa v prospech osôb, voči ktorým boli zo strany sťažovateľky podané viaceré trestné oznámenia, z ktorých je najzávažnejšie opakované porušenie domovej slobody a neoprávnené nakladanie s bytom. Preto, ak napriek týmto skutočnostiam nebolo nariadené odvolacie pojednávanie, bolo to v rozpore s ustanovením § 214 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku.

Sťažovateľka je ďalej toho názoru, že krajský súd arbitrárne rozhodol o jej odvolaní, pretože svoje skutkové zistenia a právne závery riadne neodôvodnil. Logicky nevysvetlil, prečo sa nezaoberal absolútnou neplatnosťou všetkých právnych úkonov a uznesení z dôvodu ich nedoručovania všetkým účastníkom konania a ich právnym zástupcom. Krajský súd teda nemal žiadny záujem na objasnení pochybení súdneho exekútora a okresného súdu. Jeho rozhodnutie je nepresvedčivé a popiera základné princípy spravodlivého procesu.

Napokon podľa presvedčenia sťažovateľky tak konajúca sudkyňa okresného súdu, ako aj odvolací senát krajského súdu boli voči nej zaujatí, o čom sa dozvedela až po doručení uznesenia krajského súdu, a preto túto námietku uplatňuje až v konaní vedenom ústavným súdom.

Sťažovateľka navrhuje, aby sa ústavný súd oboznámil so spisom okresného súdu sp. zn. 10 Er 160/2007, so spisom súdneho exekútora sp. zn. EX 509/2007 a s trestným spisom okresného súdu sp. zn. 2 T 55/2014. Ďalej žiada, aby ústavný súd lustráciou na okresnom súde zistil všetky konania vedené proti sťažovateľke zo strany vydražiteľa, lustráciou na Okresnej prokuratúre Spišská Nová Ves podané trestné oznámenia na páchatel'ov v období od 1. novembra 2012 do 4. februára 2014 a lustráciou v poisťovni ALLIANZ uplatnené škody, ktoré vznikli počas nezákonných aktivít páchatel'ov a ktoré do dnešného dňa neboli realizované a sťažovateľka nebola odškodnená, hoci mala platné poisťné zmluvy a poisťné riadne platila.

Z hľadiska vyčerpania opravných prostriedkov pred podaním sťažnosti ústavnému súdu sťažovateľka uvádza, že odvolanie proti uzneseniu okresného súdu nepodala prostredníctvom právneho zástupcu, ktorého okresný súd ignoroval, a nepodala ani dovolanie proti uzneseniu krajského súdu, keďže dovolanie nie je v exekučnom konaní prípustné.

Sťažovateľka žiada vydať tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR

UZNESENÍM Krajského súdu v Košiciach pod spisovou značkou 11CoE/384/2016-590, IČS: 7607203604 zo dňa 30. júna 2016 a UZNESENÍM Okresného súdu Spišská Nová Ves pod spisovou značkou 10Er 160/2007-571, bez uvedenia IČS zo dňa 17.3.2016 porušené bolo.

2. UZNESENIE Krajského súdu v Košiciach a UZNESENIE Okresného súdu Spišská Nová Ves sa zrušuje a vec sa Okresnému súdu Spišská Nová Ves vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť finančné zadostučinenie sťažovateľke vo výške 150.000,- €(...) na účet právneho zástupcu sťažovateľky.

4. Okresný súd v Spišskej Novej Vsi je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť finančné zadostučinenie sťažovateľke vo výške 150.000,- €(...) na účet právneho zástupcu sťažovateľky.

5. Krajský súd v Košiciach a Okresný súd v Spišskej Novej Vsi je povinný spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľke trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jej právneho zástupcu.“

II.

Z odvolania sťažovateľky bez označenia dátumu podaného proti uzneseniu okresného súdu č. k. 10 Er 160/2007-571 zo 17. marca 2016 vyplýva, že po citácii výrokov uznesenia okresného súdu odvolanie podáva s poukazom na dôvody odvolania podľa § 205 ods. 2 písm. a) až f) Občianskeho súdneho poriadku, ktorých znenie doslovne cituje. Zároveň žiada, aby krajský súd zrušil uznesenie okresného súdu v celom rozsahu. Navrhuje tiež, aby sa krajský súd oboznámil s celým spisovým materiálom okresného súdu sp. zn. 10 Er 160/2007, s celým spisovým materiálom súdneho exekútora vedeným pod sp. zn. Ex 509/2007 a napokon umožnil sťažovateľke a jej právnenému zástupcovi na pojednávaní krajského súdu poukázať na všetky nezákonné postupy a konanie súdneho exekútora a okresného súdu.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 14 CoE 384/2016-590 z 30. júna 2016 vyplýva, že ním bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 10 Er 160/2007-571 zo 17. marca 2016 a zároveň bolo odmietnuté odvolanie sťažovateľky proti výrokom, ktorými jej námietky

proti rozvrhu výťažku z dražby, ako aj jej návrh na zastavenie exekúcie boli zamietnuté. Podľa konštatovania krajského súdu odvolanie prerokoval v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1 a 3 Občianskeho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej podľa § 214 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, na prerokovanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie. Dospel k záveru, že odvolanie sťažovateľky proti výroku, ktorým bol schválený rozvrh výťažku z dražby, nie je dôvodný. Dôvody odvolania sú právne irelevantné. Pokiaľ sťažovateľka podala odvolanie aj proti výrokom, ktorými jej námietky proti rozvrhu výťažku z dražby, ako aj jej návrh na zastavenie exekúcie boli zamietnuté, podľa názoru krajského súdu išlo o také výroky, proti ktorým odvolanie nebolo prípustné.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z hľadiska skúmania otázky právomoci ústavného súdu je potrebné zaoberať sa predovšetkým tým, či bolo, alebo nebolo prípustné dovolanie proti uzneseniu krajského súdu. Podľa názoru sťažovateľky dovolanie nemohla podať, pretože v exekučnom konaní to nie je prípustné.

Hoci to sťažovateľka výslovne neuvádza, celkom zrejme sa opiera o ustanovenie § 237 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 237 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (v znení účinnom od 1. januára 2016) dovolanie podľa odseku 1 nie je prípustné proti rozhodnutiu v exekučnom konaní podľa osobitného predpisu. Teda dovolanie z niektorého z dôvodov zmätočnosti uvedených v ustanovení § 237 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ktoré je inak prípustné proti všetkým rozhodnutiam odvolacieho súdu) nie je prípustné proti rozhodnutiam vydaným v exekučnom konaní.

Z uvedeného vyplýva, že podľa presvedčenia sťažovateľky sa prípustnosť dovolania v tomto prípade riadi Občianskym súdnym poriadkom platným a účinným do 30. júna 2016, teda aj v deň, keď krajský súd o odvolaní rozhodol.

S uvedenou predpokladateľnou úvahou sťažovateľky nemožno súhlasiť, pretože podľa § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku účinného od 1. júla 2016 ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Keďže uznesenie krajského súdu č. k. 14 CoE 384/2016-590 z 30. júna 2016 muselo byť doručené po 30. júni 2016 (právoplatným sa stalo 30. augusta 2016), znamená to, že otázka prípustnosti dovolania vznikla už za účinnosti Civilného sporového poriadku a aj zákonná lehota na jej podanie začala plynúť po dni účinnosti tohto nového procesnoprávneho kódexu.

Podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Z dosiaľ uvedeného vyvodzuje ústavný súd záver, podľa ktorého otázka prípustnosti dovolania sa v danom prípade riadi Civilným sporovým poriadkom, pričom uplatnené námietky sťažovateľky zodpovedajú v podstate ustanoveniu § 420 písm. f).

Ako sporná sa javí otázka, či napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu o schválení rozvrhu výťažku z dražby, možno považovať za rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej, prípadne za rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie končí. Táto otázka nie je dosiaľ rozhodovacou praxou najvyššieho súdu vyriešená vzhľadom na krátkosť času, ktorý uplynul od nadobudnutia účinnosti tohto ustanovenia (1. júla 2016). Pritom výklad zákonov je výsostným právom najvyššieho súdu.

Za uvedenej situácie nemôže ústavný súd považovať za isté, že podanie dovolania by v danom prípade mohlo znamenať účinnú ochranu označených práv sťažovateľky, preto treba dospieť k názoru, že en bloc je daná právomoc ústavného súdu o tejto sťažnosti konať a rozhodnúť.

Napriek teraz uvedenému na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá pre namiatané porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru smeruje proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 10 Er 160/2007 zo 17. marca 2016, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Proti uzneseniu okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v danom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež poznamenať, že sťažovateľka možnosť podania odvolania ako riadneho opravného prostriedku proti uzneseniu okresného súdu aj využila.

Odlišná je situácia vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru smeruje proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 14 CoE 384/2016 z 30. júna 2016.

Časť uplatnených námietok sťažovateľky považuje ústavný súd za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Predovšetkým ide o námietku absolútnej neplatnosti právnych úkonov a uznesení okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu počas obdobia pred vydaním napadnutých uznesení o schválení rozvrhu výťažku z dražby. Neplatnosť právnych úkonov a uznesení vidí sťažovateľka v tom, že neboli doručované všetkým účastníkom konania. Sťažovateľka má tým zrejme na mysli, že niektoré (bližšie nekonkretizované a neuvedené, pozn.) rozhodnutia všeobecných súdov v predchádzajúcej fáze exekučného konania sa nemohli stať právoplatnými, pretože neboli doručené všetkým tým subjektom, ktorým v zmysle zákona doručené mali byť. Týka sa to aj ignorovania jej právneho zástupcu, ktorému neboli bližšie nekonkretizované rozhodnutia doručené.

Ďalej ide o námietku extrémneho ignorovania nezákonnosti (bližšie nekonkretizovaného a nešpecifikovaného, pozn.) konania súdneho exekútora v priebehu celého exekučného konania, a to napriek neustálym (bližšie nekonkretizovaným a nešpecifikovaným, pozn.) písomným upozorneniam sťažovateľky adresovaným okresnému súdu a krajskému súdu v rámci podaní a odvolaní.

Ústavný súd konštatuje, že uvedené námietky sťažovateľka v podanom odvolaní ako riadnom opravnom prostriedku proti uzneseniu okresného súdu neuplatnila. Znamená to, že hoci formálne využila možnosť podania odvolania, z materiálneho hľadiska vzaté uvedené

námietky do podaného odvolania nezahrnula. Tým je dané, že nevyžila účinný prostriedok nápravy porušenia práva v konaní vedenom všeobecnými súdmi. To zakladá neprípustnosť tejto časti sťažnosti.

Treba dodať, že sťažovateľka výslovne netvrdila (tým menej preukazovala), že uvedené námietky neuplatnila v odvolaní z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Sťažovateľka sa obmedzila iba na tvrdenie, že uznesenie okresného súdu nebolo jej ignorovanému právnenému zástupcovi doručené, a preto odvolanie podala sama.

Uvedené tvrdenie sťažovateľky z obsahového hľadiska by sa dalo pri širšom výklade považovať za vysvetlenie skutočnosti, prečo relevantné námietky v odvolaní neuplatnila. Nemožno však dospieť k záveru, že išlo o dôvod hodný osobitného zreteľa, ktorý by ústavnému súdu umožnil postupovať v tomto prípade podľa ustanovenia § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ak by malo byť pravdou, že uznesenie okresného súdu nebolo právnenému zástupcovi sťažovateľky doručené (hoci právne zastúpenie v kritickom čase trvalo, čo sťažovateľka ústavnému súdu nijako konkrétne nedoložila a nepreukázala), potom až do doručenia uznesenia okresného súdu legitimizovanému právnenému zástupcovi sťažovateľky nemohla ani začať plynúť lehota na podanie odvolania. Stačilo, aby sťažovateľka (či už osobne, alebo cestou právneho zástupcu) okresný súd na potrebu doručenia uznesenia jej právnenému zástupcovi upozornila. Rovnako sama mohla prevzaté uznesenie dať právnenému zástupcovi k dispozícii, aby on podal odvolanie v jej mene. Tvrdená situácia preto podľa názoru ústavného súdu nebránila podaniu kvalifikovaného odvolania.

Odhladnuc od dosiaľ uvedených úvah (teda aj keby sa táto časť sťažnosti považovala za prípustnú s použitím ustanovenia § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), už uvedené námietky by museli byť považované za zjavne neopodstatnené z dôvodu, že námietky sťažovateľky v tomto smere sú formulované iba celkom všeobecne, bez poukazu na konkrétne uznesenia a okolnosti. Takáto nedostatočná identifikácia námietok neumožňuje, aby ich ústavný súd vecne skúmal. Predstava sťažovateľky, podľa ktorej by mal samotný ústavný súd nahliadnutím do príslušných spisov a vykonaním rôznych navrhovaných lustrácií zisťovať a konkrétne identifikovať tie úkony, resp. rozhodnutia, ktoré má sťažovateľka na mysli, je celkom neakceptovateľná, pretože je úlohou

sťažovateľky (ktorá je v konaní pred ústavným súdom povinne zastúpená advokátom ako kvalifikovaným právnym zástupcom) sťažnostné námietky konkrétnym spôsobom označiť, resp. sformulovať.

Ďalšie námietky sťažovateľky treba považovať za zjavne neopodstatnené.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Sťažovateľka predovšetkým namieta, že v rozpore s ustanovením § 214 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku krajský súd konal a rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a to dokonca napriek jej výslovnej žiadosti uvedenej v podanom odvolaní. V súvislosti s tým namieta aj to, že krajský súd svoje uznesenie z tohto hľadiska riadne neodôvodnil, keďže logicky nevysvetlil, prečo sa nezaoberal absolútnou neplatnosťou všetkých právnych úkonov a uznesení z dôvodu ich nedoručovania všetkým účastníkom konania a ich právnym zástupcom.

Podľa § 214 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 214 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Podľa názoru ústavného súdu, aj keby rozhodovanie o rozvrhu výťažku z dražby sa považovalo za rozhodovanie vo veci samej, tvrdenia uvedené sťažovateľkou v jej odvolaní, resp. v tejto sťažnosti, hovoriace v prospech potreby rozhodnúť na odvolacom pojednávaní, nemožno považovať za dôležitý verejný záujem.

Sťažovateľka mienila na pojednávaní krajského súdu konkretizovať cestou jej právneho zástupcu protizákonné konania súdneho exekútora a okresného súdu v priebehu exekučného konania. Takáto okolnosť nie je súčasťou verejného záujmu. Naopak, ide o obhajovanie individuálnych záujmov sťažovateľky na zachovaní zákonnosti v exekučnom konaní vedenom proti nej. Pri rešpektovaní právneho názoru sťažovateľky by sa každé rozhodovanie odvolacieho súdu muselo udiť v rámci odvolacieho pojednávania, pretože predmetom odvolania je vždy námietka porušenia individuálnych (procesných či hmotných) práv odvolateľa, väčšinou vrátane základných ústavných práv.

Vzhľadom na uvedené okolnosti postup krajského súdu (ale ani jeho odôvodnenie) nejaví známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti a je v plnom súlade so zákonom. Okolnosť, že sťažovateľka má na vec odlišný názor, sama osebe bez ďalšieho neznamená

porušenie označených práv. Treba tiež dodať, že krajský súd sa námietkou nedoručovania uznesení nemohol zaoberať, keďže táto námietka nie je obsahom podaného odvolania.

Ďalej treba za zjavne neopodstatnenú považovať námietku zaujatosti sudkyne okresného súdu a senátu krajského súdu (o čom sa sťažovateľka podľa vlastného tvrdenia dozvedela až z doručeného uznesenia krajského súdu).

Sťažovateľka v podanej sťažnosti neuvádza konkrétne dôvody, resp. konkrétne skutkové okolnosti, o ktoré námietku zaujatosti opiera. Už táto skutočnosť sama osebe bráni ústavnému súdu skúmať dôvodnosť námietky zaujatosti. Iba nepriamo možno z celkového kontextu sťažnosti usudzovať, že skutočným dôvodom tvrdenej zaujatosti sudkyne okresného súdu a senátu krajského súdu je nespokojnosť sťažovateľky so spôsobom, akým všeobecné súdy v jej veci konali a rozhodli.

Podľa § 14 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach.

Vzhľadom na citované ustanovenie nemožno námietku zaujatosti považovať za akceptovateľnú.

Pokiaľ sťažovateľka namietala, že v celom priebehu exekučného konania dochádzalo k prieťahom v konaní, ústavný súd nepovažoval za možné meritórne sa touto námietkou zaoberať. Sťažovateľka totiž neoznačila konkrétne tie časové úseky, v ktorých malo k zbytočným prieťahom podľa nej dochádzať, ale najmä z navrhovaného znenia nálezu (petitu) nevyplýva, že by žiadala vysloviť porušenie základného práva na súdne konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (porušenie tohto ustanovenia vôbec nenamietala). Hoci žiadala vysloviť porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru obsahujúce v sebe aj právo na súdne konanie v primeranej lehote, avšak žiadala tak iba v súvislosti s uzneseniami okresného súdu a krajského súdu, nie teda v súvislosti s postupom týchto súdov, i keď k porušeniu práva na súdne konanie v primeranej lehote dochádza spravidla postupom (nekonaním) súdu, nie teda jeho rozhodnutím.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2016